

"Ben takıntılıyım. Kitap yayımlıyorum, çünkü bir katkımla olabileceğine inanıyorum. Grafik tasarımcıların müthiş yetenekli olmaları ve sayfayı toparlayıp iyi görünmesini sağlamaları, birinin ilgisini canlı tutmak için yeterli değil. Hayatım boyunca yaptığım her şeyin arkasında bir şey öğrenmek ya da paylaşmak isteği olmuştur..." AIGA* yaşam boyu başarı ödülü sahibi

Steven Heller

ile bir söyleşi

Ve kendi kaleminden new york school of visual arts tasarım yüksek lisans programı'nın kuruluş öyküsü.

'School Tie'

Print Mayıs/Haziran 2001

Steven Heller

Tasarım belki roket bilimi değil ama, uzay yolculuğuna öncülük edenlerin uzun yıllar teori ürettikten sonra aya ilk adamı yolladıklarında neler hissettiklerini anlayabiliyorum. Benim için "ay" daha kolay ulaşılabilir bir yerde; aslında Manhattan'ın tam göbeğinde: School of Visual Arts (Görsel Sanatlar Okulu).

4 yıl kadar önce, Tasarım Yüksek Lisans Programı'nı başlatırken, girişimcilik ve yatırımcılığın sektördeki yeni akımlar olacağını düşünüyordum. Grafik tasarım, diğer tasarım ve iletişim dallarıyla birleşecekti. Tasarımcılar bir karar vermek zorunda kalacaklardı: Harfleri boş sayfa üzerinde sağa-sola, yukarı-aşağı itirmeye devam mı etmeliyiz, yoksa yeteneğimizi yeni fikirler ve ürünler ortaya çıkarmak için mi kullanmalıyız? Bu programın amacı, tasarımcıları "fikir babaları"na, yapımcılara, editörlere ve girişimcilere çevirmek olacaktır.

School of Visual Arts, öğrencileri kültürel arenaya ve piyasaya girmek üzere eğitmek için kurulduğunda, MFA (Master of Fine Arts: Güzel Sanatlar Yüksek Lisansı) bu amacın kaçınılmaz bir uzantısı gibi göründü. Program, tasarımcıları başkaları için yararlı ürünler ortaya koyarken kendileri için de düşünmeye ve çalışmaya sevk ediyor. Ödül, iki dopdolu yılın sonunda geliyor: Tam anlamıyla piyasaya sürülmeye hazır bir ürün.

Ben üniversiteyi bitirmedim. New York Üniversitesi'ni 1970'te ikinci yılımın ortasında bırakmak zorunda kaldım, çünkü bütün günüm yarı yasal gazetelerde çalışmakla geçiyordu. 6 ay sonra, Vietnam Savaşı'na gitmemek için School of Visual Arts'a kayıt yaptırıldı. 4 ay sonra da İllüstrasyon Bölüm Başkanı Marshall Arisman derslere katılmadığım gerekçesiyle beni okuldan attı (Neyse ki Vietnam'a gitmek zorunda kalmadım). Bir sonraki yıl, School of Visual Arts öğrencilerine okul gazetesini tasarlamayı öğretmem için beni işe aldılar. New York Times Gazetes'i'nin Op-Ed (Opinions-Editorial/Olaylar ve Görüşler) sayfasının sanat yönetmenliğini yapmam teklif edilince işi bıraktım. 2 yıl sonra, Arisman'ın yeni

İllüstrasyon Yüksek Lisans Programı'nda illüstrasyon tarihi öğretmek için tekrar School of Visual Arts'a geri döndüm. 14 yıl boyunca ders verdikten sonra, School of Visual Arts Başkanı Silas Rhodes bana okulun ilk Tasarım Yüksek Lisans Programı'nı başlatmamı teklif etti.

Bunu reddedemedim (İnsan hayatı boyunca kaç kere eğitim programı başlatma fırsatı elde eder ki?) Öte yandan pedagoji konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Yine de, tasarım konferansları düzenlemek ve kitap editörlüğü yapmak konusunda deneyimimi kullandım. Kendi kendime sordum: 'Yaratan ve Üreten Tasarımcı' başlıklı bir etkinliği nasıl organize ederdim? Önce olası katılımcıların bir listesini çıkardım. Kimi diğer okullarda eğitimciydi, kimi de hiç ders vermemişti. Buradan hareketle, farklı uzmanlık dallarından gelen, ama aynı hedefe doğru yürüyen bir ekip oluştu. Gerçek bir tasarım firmasına yakın bir mekân inşa ettik, 2000 ders yılı öğrencilerini seçtik ve çok sıkı bir eğitim ortamı yaratmayı umarak derslere başladık. Heyecan da, stres de sonsuzdu.

2 günlük bir etkinlik organize etmekle, öğrenci ve eğitimcilerin hayatını 2 yıl boyunca idare etmek bambaşka şeyler. Ben tam bir çaylak olarak, programa ve katılımcılara duygusal açıdan bu denli bağlanacağımı tahmin edemedim. Burada tam bir aile gibiyiz. Çocuklar ve anne babalar arasında yaşanan türden psikolojik karmaşalarımız bile var! Tecrübeli eğitimciler, en başına buyruk öğrenciyle bile oluşan bu bağı anlayacaklardır. Tehlikeli bir biçimde kan bağına benzeyen bir ilişki bu.

Katherine McCoy'la ilk defa bir tasarım konferansında tanıştığım, ünlü Cranbrook Sanat Akademisi Tasarım Bölümü'nün başkanlığını yapmış bu hanım, öğrencilerine tam bir anaç tavuk gibi davranıyordu. Öğrencileri etkinlik boyunca etrafta gezinirken izledim. Mutlaka Kathy'nin yanına dönüp, gördüklerini anlatıyor, yönlendirilmeyi bekliyorlardı. Kathy de doğru konuşmacıları dinlediklerinden, doğru soruları sorup doğru insanlarla tanıştıklarından emin olmak istiyordu. İtiraf etmeliyim ki, bunu görünce kendi eğitimliğim konusunda rahatladım. Ben mesafeyi koruyordum. Baştan karar vermiştim; bağımlı ilişkileri desteklemeyecektim. Aile ve arkadaşlarımızla bu tür ilişkiler yaşamak yeterince zordu zaten.

Öğrencilerin bir öğretmen oksijenini tüketme eğilimleri vardır. En iyi öğrenciler, kendileri eğitmen olabilecek kadar iyi olanlar bile, aşırı bir ilgiye gereksinim duyarlar. Kathy McCoy gibi, buna karşılık verebilecek güce ve özveriye sahip akademisyenlere sonsuz saygı duyuyorum. Elbette bir bölüm başkanının kendini bu baskılardan soyutlamasının ne kadar zor olabileceğini takdir edemedim. Bu görevdeki arkadaşlarım dönem sonlarında ne kadar tükenmiş olduklarını anlattıklarında, "Bırakın bunları; siz her hafta dergi çıkarmanın ve kaprisli editörlerin en iyi işlerinizi mahvetmesini izlemenin ne demek olduğunu asla tahmin edemezsiniz" derdim. Fakat şunu öğrendim: Sizi bazen anne-baba-öğretmen, bazen de engelleyici-eleştirci-köstekleyici olarak gören öğrencilerle uğraşmak, en çileden çıkarıcı müşteriyle uğraşmaktan çok daha zor.

Öğrenciler yüksek lisans için okula geri dönerler, çünkü çözümlenmemiş, belki de bilinçaltı ihtiyaçları vardır. Hayatlarının bu döneminde özellikle kırılığandır ve becerilerini artırmak, kafalarındaki düşüncelerden sadece

bir tanesidir. Yüksek lisans öğrencilerinin hepsi ruhsal açıdan kolaylıkla incinebilir konumdadır demek istemiyorum, ama duygusal ve tabii maddi olarak hatırı sayılır bir yatırım yaptıkları için her şeylerini onlara adanmış bir eğitimciyi hak ettiklerini düşünürler. Bazı eğitmenler bu karışık durumdan kaçınıırken, diğerleri bilinçli olarak buna eğilim gösterirler. Galiba birçoğu ortak bir yol buluyor. Bölümün eş başkanı olarak, bu iki kutup arasında her geçen gün biraz daha kararsız kaldığımı fark ediyorum. Dayanılmaz bir 'her yerde ve her zaman varolma' güdüsü ve 'kendini kararlı bir şekilde soyutlama' arzusu. Bir gün doğru dengeyi kuracağım.

Bunun yanında, öğrenciler öğretmenlere çok şey öğretebilirler ve bu da huzursuz bir anınızda size işin zevkli yanlarını hatırlatır. Aslında çoğunun benim öğrenciyken olduğumdan daha başarılı olduğunu ve bazılarının da şaşırtıcı şekilde benden daha fazla gelişme gösterdiğini söyleyebilirim.

Bazen programdaki öğrencilerle ve kendi oğlumla ilgili düşüncelerimin benzerliğine şaşıyorum. Eğer onlara doğru yolu gösterebilirim, benim becerilerimi kat kat aşabileceklerini hissediyorum. Onları bu şekilde görmek tehlikeli olabiliyor çünkü benim omuzlarımda taşıdığım yükün tam bir alıcısı oluyorlar; hem olumlu hem olumsuz anlamda. Onlara profesyonel olarak övgüyle karşılanacak özgün nesnelere tasarlayabilecekleri inancımı aşılacak istiyorum.

Tabii buna ulaşabilmek için, önce ellerinden tutup tam olarak ne yapmalarını istediğimi söyleme arzumu bastırman gerekiyor. Bu arzu lisans öğrencileri için kabul edilebilir ama yüksek lisans eğitiminde mümkün değil. Bunu bildiğim için, hâlâ kendi görüşlerini benim dilediğim şekilde geliştirememiş öğrencilere sınırlendiğim oluyor. Oysa her öğrencinin kendine özgü bir çalışma yöntemi var. Her birine, projelerini tamamlamak için verilen parametreler kapsamında, kendi rahat ettiği hızda ilerleme fırsatı tanınmalı.

Bir sınıfın dinamiğini öğrencilerin kimyasal bileşimi oluşturuyor. Gösterişçi alfalar alçakgönüllü betalardan daha fazla gürültü yapıyorlar, ama her iki grupta da inanılmaz yetenekli ya da daha az beceriye sahip öğrenciler bulunabiliyor. Her şey yolunda giderse, öğrenciler kendi gruplarında diğerlerine faydalı olabilecekleri roller bulabiliyorlar; tabii kimi zaman rollerin dağılımı ahenkli olmayabiliyor. Bu programa başlamadan önce, bir sınıftaki enerjiyi ya da enerji eksikliğini hissettiğimde, bütünü yalnızca küçük bir parçası olduğumdan, bundan çok fazla etkilenmezdim. Şimdi bölüm eş başkanı olduğum için, birbirine yabancı 18-20 kişinin bir bütün olarak nasıl davranacakları konusunda çok az kontrolüm olduğunun farkındayım. Karışmamaya çalışıyorum ama, çok zorlanıyorum.

Yine de, amigoluk yapmak benim kendime biçtiğim iş tanımının bir parçası. Sınıfları üretici olacaklarına inandığım bir noktaya getirmeye çalışıyorum. Galiba biraz da oluruna bırakmalıyım. Her dinamik kendi gelişme hızını buluyor sonunda.

Bir yüksek lisans programı, lisans programına kıyasla çok daha yoğun. Çoğu öğrenci için gerçek hayata atılmadan önceki son sığınak burası. Durum daha ciddi. Bu yüzden iş hayatını mümkün olduğunca taklit etmeye çalışıyoruz. Birinci yıl bir tür kamp burası, öğrenciler bir dizi projeye zekâ ve yeteneklerinin sınırlarını ölçmeye

zorlanıyorlar. İkinci yıl ise bir araştırma, düşünme ve piyasa hedeflerini temsil eden bir ürün ortaya koyma dönemi.

Bir anlamda, birinci sınıf öğrencileriyle uğraşmanın daha kolay olduğunu düşünüyorum. Henüz alıngan değiller ve önerilere açıklar. Başaramazlarsa hatalarından ders alıyorlar. İkinci sınıfa geldiklerinde, belli bir zaman içinde başarımları gerektiği kafalarına dank ediyor. Tabii, ikinci sınıfa geçmiş olmaları otomatik olarak olgunlaştıkları anlamına gelmiyor. Bu programın başından beri geçen 3 yıl içinde gördük ki, öğrencilerin çoğunluğu çabuk olgunlaşsa da, bazıları kanatlarını açabilmekte çok zorlanıyorlar. Ben bunun tamamen doğal bir süreç olduğunu biliyorum artık. Akademi öğrencilere elinden geldiğince rehber olup destek verse de, eninde sonunda kişisel ve yaratıcı gelişme bireyin elinde, başka kimsenin değil.

Her dönem iki kez, öğrencilerden resmi bir değerlendirme alıyoruz. Ciddi olmayan yorumları hemen eliyorum. Çoğu öğrenci yaratıcı olma fikrine tamamen kendini adanmış olsa da, bazıları başlangıçta bunu gerçekten denemeye hazır değiller. Bu karşılaştıkları en büyük engel. Ne var ki dönem sonunda -şimdilik sadece bir sınıfımız mezun oldu, ikincisi yolda- projelerine tamamen bağlanıyorlar. Hepsi de girişimci haline geliyor diyemem ama, 'girişimci tavrı' takındıklarını söyleyebilirim.

Son tez sunumu, yani öğrenciler olgunluğa ulaşmış fikirleriyle piyasaya çıkmadan önceki son akademik jüri, korkunç yorucu. Başarının tanımı öğrenciden öğrenciye değişse de, biz jüri odasına yüksek beklentilerle geliyoruz. İşlerin gelişimini şahsen takip etmediğim için, benim için her şey sürpriz oluyor. İşlerin hepsi tahmin ettiğim kadar iyi çıkmasa da, çoğunluk beklentilerimi aşıyor. Akademik yılın sonunda, herkesin, öğrenciler kadar öğretmenlerin de bitik olduğu bu anda, tek başına bu olay bile bütün sürece değer.

Bir yüksek lisans programı açmak, yüksek lisans okumaya çok benziyor. Her adımda ya da tökezlenmede yeni bir şey öğreniyorum. Başlangıçta, öğrencilerin bu ortamda nasıl faaliyet göstereceklerini bilmiyordum, ama her yeni sınıfla yeni bilgiler ediniyorum. Temel konsepti değiştirmesem de, dersleri ve programı öğrencilerin ihtiyaçlarına uyarladım. Ayrıca; öğrenciler her şikâyet ettiklerinde dinlememek gerektiğini de öğrendim. Genellikle onları memnun etmeyi amaçlarım, ama programın sınırları ve hedefleri göz önüne alındığında, daha az ders saati ve daha fazla teknolojik yenilik tanımak gibi istekleri pek gerçekçi olmuyor. Bazı eksikleri olsa da, bazen küçük ekleme ve çıkarmalar gerekse de, programın temelini sağlam olduğuna inanıyorum.

Akademik bir kariyer, istediğim ya da beklediğim bir şey değildi; benden bir eğitimci olarak bahsettiklerinde hâlâ yüzümü buruşturduğumu itiraf etmeliyim. Yine de bu profesyonel hayatımın en heyecan verici deneyimlerinden biri oldu. Öğrenciler üzerinde de benzer bir etkisi olduğunu umuyorum.

Bunu yazdığım sırada, dördüncü sınıfımızı seçtik. Bu süreç beni hep heyecanlandırıyor. Öğrenciler sonbaharda okula geldiklerinde, heyecanım daha da artacak. Sürekli değişen, yeni tanıştığım bu bir grup insan, ellerimde şekillenecek bu bireyler, benim için müthiş etkileyici. İnsan gerçek öğretmenlerin değerini anlıyor.

Steven Heller ile söyleşi

NewYork City, 27 Aralık 1999

Elizabeth Resnick

School of Visual Arts'daki tasarım programını başlatmadan önce, yıllarca tasarım tarihi öğrettiniz. Size ideal tasarım tarihi dersi nasıl olmalı?

İyi bir tasarım tarihi dersi grafik tasarımın endüstri çağında nereden geldiğini anlatmalı; yani aşağı yukarı 19. yüzyılın sonlarından başlamalı, mağara resimlerine geri gitmemeli. Grafik tasarımdan çok, iletişim tarihi ve teorisiyle ilgili olmalı. Ve grafik tasarımı, toplum ve kültür kapsamında, bir iletişim aracı, bir pazarlama aracı, bir tüketim aracı, bir ikna aracı olarak ele alınmalı. İdeal ders üç düzeyden oluşur: Birincisi, kronolojidir. İnsanlara 1897-2000 arasında neler olduğunu anlatırsınız; çakışan, kesişen ve birbirinden etkilenen akımlarla birlikte. İkinci düzey, tasarımın anahtar elemanlarını şekillendiren hikâyelerdir. Üçüncüsü ise bazen ikincil önemde, bazen de tasarımla hiç bağlantısı olmadığı düşünülen olaylar, kişiler ve nesnelere ilgilendirir. Bu düzeye çoğu zaman grafik tasarım dışındaki medyayı da karıştırırım.

Yeni bir tasarım yüksek lisans bölümü kurucusu olarak, program için pedagojik hedefleriniz neler?

Grafik tasarıma bir servis olarak çok fazla sabrım yok. Grafik tasarımcıların müthiş yetenekli olmaları ve sayfayı toparlayıp iyi görünmesini sağlamaları, birinin ilgisini canlı tutmak için yeterli değil. Benim ilgimi canlı tutmak için hiç değil! Bu yüzden farkına vardım ki; eğer ben grafik tasarımdan sıkılıyorsam, birçok insan kapana kısılmış demektir. 'Yaratan tasarımcı', bu programın odak noktası ve temel dili içerik oluşturmak için kullanmayı hedefliyor. Bunu istediğiniz gibi adlandırabilirsiniz, ben daha iyi bir ifade bulamadığım için içerik oluşturmak diyorum. Öğrencilerin paketlemelerini, tanıtımalarını, pazarlamalarını, satmalarını istiyoruz. Bir kişinin ilgili bütün aktiviteleri yapıp değerli bir ürün ortaya koyabileceğini öğretmek istiyorum. Okuldan çıktıklarında işin hangi bölümüyle gerçekten ilgilenmek istediklerine karar verebilirler. Okulun temel hedefi, öğrencileri farklı düşünmeye itmek, düşüncelerine dayanarak fikirler üretmelerini sağlamak. Bu sayede,

2 yıllık programı bitirdiklerinde, bir hedef kitleye hitap eden geçerli bir ürünleri oluyor.

Programın yapısı nasıl?

Programı bir dizi bölümden oluşacak şekilde yapılandırdım. Kendimi maraton değil, kısa mesafe koşucusu olarak görüyorum. Yazdığım zaman da bu şekilde yazıyorum. Sürekli yazıyorum, ama kısa bölümler halinde. Paul Rand kitabım bile, bir araya gelip bir başlık altında toplanan kısa bölümlerden oluştu. Yüksek Lisans Programı da aynı şekilde. Bir semsiyenin altında toplanan bir dizi farklı ünite tasarladım. Hepsi öğrenciyi bütün programı toparlayan bir ortak sonuca götürüyor: Tez. Her şeye hükmeden bir ideolojimiz yok, genel bir felsefemiz var. Yapımcı ya da yaratıcı olma fikri programın özü, ama bu noktaya nasıl varacağınızın reçetesi verilmiyor. Hakim bir tasarım tarzımız da yok. Dersler gece, ama öğrenciler 24 saat stüdyodan faydalanabiliyor. Yapmak istediğim şeylerden biri de geleneksel okul tadında olmayan bir çevre yaratmaktı. Ben bir tasarım firması istedim. Stüdyo dediğimiz yere girdiğimde 50 istasyon görmek istedim; öğrencilerin birbirleriyle iletişim içinde olmalarını, ama kendi istasyonlarında bağımsız olarak çalışmalarını amaçladım.

'90'lar boyunca her yıl bir tasarım konferansı düzenlediniz: "Modernizm & Eklektizm: Amerikan Grafik Tasarım Tarihi". Bu kadar uzun süre bunu yapmanızın arkasındaki motivasyon neydi? Bu size ne kazandırdı?

Hayatım boyunca yaptığım her şeyin arkasında bir şey öğrenmek ya da paylaşmak isteği olmuştur. Modernizm ve Eklektizm, tasarım tarihinde bilmediğim noktaları öğrenmenin bir yoluydu. Aynı zamanda beni kendi tasarım araştırmalarımı yapmaya ve diğerleriyle paylaşmaya zorladı. Bu bir forumdu. Orijinal bir fikir değildi. Rochester Teknoloji Enstitüsü'nün Modernizm ve Eklektizm'den önce iki tasarım tarihi sempozyumu olmuştur. Fakat bunu daha sonra bıraktılar. Ben de daha değişik bir şey yapabileceğimi düşündüm; olayı daha eklektik bir hale getirebilirdim. Modernizm ve Eklektizm, modern ve eklektik şeylerle ilgili olduğu kadar, benim daha eklektik bir konferans istememle de ilgiliydi. Çok farklı bakış açıları olan insanları davet etmem, tartışmaya eleştirel bakış açıları dahil etmem mümkün oldu. Ustaları ustalıklarıyla ilgili, tarihçileri araştırmalarıyla ilgili konuşmaları için davet ettim. Paylaşımca ve yapıcı bir ortamdı. Gelecek yıl tekrar denemeyi düşünüyorum, bakalım ne olacak?

Geçen 10 yılda grafik tasarım yayıncılığında,

tarihçe, antoloji, "nasıl yapılır" ve portfolyo türü kitaplar ve dergiler konusunda adeta bir sağanak vardı. Siz de bu yığına bereketli bir gayretle katkıda buldunuz. Bu konuda bir yorum yapmak ister misiniz?

Birçok yayıncı diğer yayıncıların yaptıklarını görüyor ve "Bizim de bir listemiz olmalı" diye düşünüyorlar. Tasarım piyasasındaki birçok insanın keyiflerince harcayabilecek paraları var ve kitap satın alıyorlar. Bu kadar çok kitap olmasının bunlar dışında bir sebebi var mı, bilmiyorum. Bana gelince, ben takıntılıyım. Kitap yayımlıyorum, çünkü bir katkı olabileceğine inanıyorum. Arkadaşlarım ve meslektaşlarım bana çok ileri gittiğimi ve piyasayı tıkadığımı söylüyorlar. Buna katılmıyor değilim, ama bir yandan da bu benim yapmak istediğim şey. Biri bana "Artık kitap çıkaramazsın, çünkü kimse satın almıyor" diyene kadar makale, eleştiri ve antoloji kitapları üretmeyi sürdüreceğim.

Paul Rand biyografiniz bana daha çok detaylı bir araştırma ve tez kitabı gibi göründü.

O kitapla gurur duyuyorum. Aslında ben bütün kitaplarımla gurur duyarım. Rand kitabıyla gurur duyuyorum, çünkü çok gayretli bir çalışmanın ürünü. Bu fırsat çıktığında üzerine atladım. Karşımda iyi tanıdığım, çok önemli bir tasarımcı vardı ve hayatıyla ilgili o kadar çok bilgiye sahiptim ki, bunu yapmasaydım yazık olurdu. Aynı zamanda bir insanın hayatına bu kadar vâkıf olmak büyük bir sorumluluk; özellikle insanların bu hayatın ne kadarını bilmeleri gerektiğine karar verme kısmı. Bence, kimsenin Rand'ın bilmesini istemeyeceği bir şeyi bilme hakkı yoktu. Bunun yanı sıra Rand'ın kendi kitaplarında tartışılmayan çalışma şekilleri ve nedenleriyle ilgili bilgileri öğrenebilirlerdi. Ben bunu başardığıma inanıyorum.

Tasarım eleştirisiyle ilgili yazılar, insanları "alışveriş yaparken iyi tasarımı aramak" konusunda eğitmeli diye düşünüyorum. Fakat neden bu yazılar hâlâ tasarım bültenleriyle sınırlı ve müzik, film, tiyatro, edebiyat gibi diğer sanat dallarıyla beraber medyada yerlerini almıyor?

Çünkü grafik tasarım bir servis olarak görülüyor. Bir paketleme yöntemi, bir araç; zaten bu yüzden benim yüksek lisans programımın konusu 'yaratıcılık'. Fakat yaratılan ürünler piyasaya çıktıklarında ve eleştirel bakışlara maruz kaldıklarında, birçok açıdan değerlendirilecekler: Tasarım, içerik, ambalaj. Grafik tasarım ayrı olarak değerlendirilmeyecek. Popüler basında tasarımı ayrı tutmak çok zordur, çünkü ondan

Çoğu öğrenci için gerçek hayata atılmadan önceki son sığınak burası. Durum daha ciddi. Bu yüzden iş hayatını mümkün olduğunca taklit etmeye çalışıyoruz.

hep tasarım jargonuyla bahsedilir. Bir şişe koladan bahsediyorsak tadı hakkında konuşuruz, çünkü tüketicinin ilgilendiği eninde sonunda budur. Burada "Tüketiciyi bu ürüne çeken ambalajdır" diyebilirsiniz. Neden tüketiciyi çekmiştir ambalaj? Bu, eleştirel bir tartışmanın ve bir ürünün baştan sona analizinin bir parçası olabilir.

Siz senior sanat yönetmeni olarak New York Times Gazetesi'nde, Tasarım Yüksek Lisans Bölüm Başkanı olarak School of Visual Arts'da çalışıyorsunuz, AIGA* Graphic Design Journal'ın ve birçok kitabın editörlüğünü yapıyorsunuz. Kitap yazıyorsunuz, düzenli olarak en az yarım düzine meslekî bültende makaleleriniz yayımlanıyor. Bu üretkenliğin sırrı ne?

Bir sürü meslektaşımınla beraber çalışıyorum, hepsi işlerinde çok iyiler, ama bunun da ötesinde bende hep 'bir şeyler yapma' güdüsü var. Aynı zamanda sürekli "Son zamanlarda kendin için ne yaptın?" sorusunu sormak gibi bir problemim var. Durmaksızın üreterek buna cevap vermek zorundayım. Neyse ki çok meraklıyım ve bir konuda heyecan duyduğumda - özellikle tasarımla ilgili- o konuda daha fazla şey öğrenmek, o konuyla ilgili konuşmak ve yazmak istiyorum. Bu şekilde doyurulamaz olduğum sürece -ve ilgilendiğim konularda tükenmez bir kaynak olduğum sürece-, bunu yapmayı sürdüreceğim.

AIGA yaşam boyu başarı ödülü'nü kazanmak sizi nasıl etkiledi? Bundan sonra ne yapacaksınız?

Arkadaşım Art Spiegelman** buna 'traji komik ödül' diyor. Ben de öyle hissediyorum. Bana verildiği için onur duyuyorum, meslektaşlarım tarafından takdir edilmek gurur verici. Ama aynı zamanda çok rahatsız edici bir durum, çünkü bir şekilde daha fazlasını başarmak için çalışmaya devam etmem gerektiği anlamına geliyor. Ya da ölmeliyim.

*Amerikan Grafik Sanatları Enstitüsü

**İllüstratör, ünlü MAUS çizgi romanının yaratıcısı